

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

จากประสบการณ์การใช้คำลักษณนามในภาษาจีนแต้จิ๋วของผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้ที่พูดได้ 2 ภาษา คือ ภาษาไทยและภาษาจีนแต้จิ๋ว ในขณะที่ผู้พูดคุยกับผู้ใหญ่ซึ่งเป็นชาวจีนแต้จิ๋ว ผู้วิจัยมักได้รับการ แอ้งจากผู้ใหญ่อยู่เสมอว่าใช้คำลักษณนามร่วมกับคำนามต่าง ๆ ไม่ถูกต้องบ้าง ใช้คำที่ไม่นิยมใช้บ้าง เหตุนี้เองที่ทำให้ผู้วิจัยสังเกตการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนแต้จิ๋วของบุคคลรอบข้าง และพบว่าคำ ลักษณนามในภาษาจีนแต้จิ๋วนั้นบางคำสามารถใช้กับคำนามบางกลุ่ม เช่น คำลักษณนาม /ki³³/ จะปรากฏกับคำนามที่เป็นวัตถุที่มีลักษณะเป็นเส้นหรือแท่งยาวไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ได้แก่ ดินสอ จนถึงหลอดไฟ เป็นอาทิ คำลักษณนาม /tɕiaw⁵⁵/ ปรากฏกับคำนามที่เป็นวัตถุที่มีลักษณะเป็นเส้น ยาวปิดหุ้มได้ เช่น เชือก เข็มขัด หรือเส้นกัวยืด เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันก็พบว่ามีการใช้คำลักษณนาม บางคำที่สามารถปรากฏร่วมกับคำนามได้เป็นจำนวนมาก เช่น คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ซึ่งปรากฏ ร่วมกับคำนามที่เป็นมนุษย์ กับสิ่งของที่มีรูปร่างทรงกลม กับคำนามที่เป็นภาชนะเครื่องใช้ เสื้อผ้า ตลอดจนถึงผลไม้ที่มีลักษณะเป็นผลเดี่ยวทั้งหมด เป็นต้น

คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ นี้เองที่ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา เพราะนอกจากข้อสังเกตดังกล่าว แล้วยังได้สังเกตพบว่าในกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ หรือชาวจีนแต้จิ๋วที่มีอายุน้อยจะมีการใช้คำลักษณนามคำ นี้ร่วมกับคำนามต่าง ๆ มากกว่าในกลุ่มชาวจีนแต้จิ๋วที่มีอายุมาก กล่าวคือในคำนามบางกลุ่มที่ปกติ ไม่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ กลับพบว่าผู้พูดที่มีอายุน้อยจะใช้ จนเป็นที่สงสัยว่าคำ ลักษณนามคำนี้อาจกลายเป็นรูปแปร อีกรูปหนึ่งของคำลักษณนามเดิมที่มีใช้อยู่หรืออาจกล่าวได้ว่าคำลักษณ นามนั้นได้เกิดรูปแปรขึ้นตามตัวแปรทางสังคม ซึ่งการแปรของคำลักษณนามเช่นนี้ อังกาบ ผลากรกุล (Palakornkul 1986 อ้างถึงใน นฤมล จันทรสกุลวงศ์, 1518 เรียกว่าการแปรอย่างมีเงื่อนไข กำหนด ซึ่งหมายถึงภาวะที่ผู้ใช้ภาษา เลือกใช้คำลักษณนามที่มีศัพท์แปรหรือรูปแปรที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยทาง

สังคม อังกาบยังได้กล่าวถึงคำลักษณนาม "อัน" ในภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีการใช้ที่ใกล้เคียงกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ในภาษาจีนแต้จิ๋วโดยอังกาบ กล่าวว่า "สำหรับคำลักษณนาม "อัน" เป็นลักษณนามที่มีขอบเขตการใช้ที่กว้าง อาจเรียกว่าเป็นคำลักษณนามทั่ว ๆ ไป (general classifier) ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการเปลี่ยนแปลง เพราะถูกนำมาใช้เป็นศัพท์แปรกับคำลักษณนามอื่น ๆ หรือนำมาใช้แทนคำลักษณนามอื่นเพื่อให้ง่ายขึ้น" (Palakornkul, 1976 อ้างถึงใน นฤมล จันทรสกุลวงศ์. 2528:27)

เมื่อพิจารณาถึงคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ในภาษาจีนแต้จิ๋ว ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่าคำลักษณนามคำนี้มีความเกี่ยวข้องกับตัวแปร 2 ตัวคือตัวแปรอายุและตัวแปรภาวะสองภาษาหรือไม่ กล่าวคือชาวจีนแต้จิ๋วที่มีอายุน้อยจะใช้คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ต่างจากชาวจีนแต้จิ๋วที่มีอายุมากหรือไม่ และชาวจีนแต้จิ๋วที่พูดได้สองภาษาคือแต้จิ๋ว-ไทย กับชาวจีนแต้จิ๋วที่พูดแต้จิ๋วภาษาเดียว ใช้คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ต่างกันหรือไม่ ปัญหาดังกล่าวนี้ยังไม่มีผู้ใดศึกษามาก่อนและคำตอบที่ได้จากการวิจัยนี้จะทำให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของภาษาจีนแต้จิ๋ว โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ในภาษาจีนแต้จิ๋ว นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางการศึกษาภาษาจีนแต้จิ๋วตามแนวภาษาศาสตร์สังคมและเป็นแนวทางการศึกษาคำลักษณนามอื่น ๆ ในภาษาต่างๆ ที่มีลักษณะเดียวกันอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์การใช้คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ เพื่อพิสูจน์ว่า /kaj⁵⁵/ มีการแปรตามอายุ และภาวะสองภาษาของผู้พูดชาวจีนแต้จิ๋วหรือไม่ อย่างไร

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

1.3.1 กลุ่มผู้พูดที่มีอายุน้อยใช้ /kaj⁵⁵/ มากกว่ากลุ่มผู้พูดที่มีอายุมาก

1.3.2 กลุ่มผู้พูดสองภาษาจีนแต้จิ๋ว-ไทยใช้ /kaj⁵⁵/ มากกว่ากลุ่มผู้พูดภาษาจีน

แต้จิ๋วภาษาเดียว

1.4 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาเฉพาะรูปแปรคำลักษณนามที่ปรากฏร่วมกับคำนามที่กำหนดไว้ 6 คำคือ /now³³ kia⁵¹/ "เด็ก" /pua⁵⁵/ "จาน" /ŋiaw³³/ "แมว" /pik¹¹/ "ปากกา".

/huaj²¹ sia²¹/ "พระสงฆ์" /tshɿŋ⁵⁵/ "โต๊ะ" และศึกษาเฉพาะภาษาพูดของชาวจีนแต้จิ๋วในประเทศไทยเท่านั้น

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1.5.1 การกำหนดตัวแปรในการศึกษา

ในภาษาศาสตร์สังคมการแปรของรูปภาษาทุกชนิดสามารถอธิบายได้โดยปัจจัยทางสังคม รูปที่นักภาษาศาสตร์ศึกษาการแปรนั้นเรียกว่า ตัวแปรภาษา ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยกำหนดให้ (kaj⁵⁵) เป็นตัวแปรภาษาแทนคำลักษณนามของคำนามที่กำหนด (kaj⁵⁵) อาจมีรูปแปรต่าง ๆ เช่น /kaj⁵⁵ /, /tsia¹¹ /, /naŋ⁵⁵ / เป็นต้น นอกจากตัวแปรภาษาแล้ว ตัวแปรในทางภาษาศาสตร์สังคมอีกตัวหนึ่งคือ ตัวแปรสังคม ซึ่งเป็นปัจจัยทางสังคมที่นำมาอธิบายการใช้รูปแปรต่าง ๆ เช่น อายุ เพศ ชาติพันธุ์ สถานภาพทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น สำหรับตัวแปรสังคมที่จะใช้ในงานวิจัยนี้ได้แก่ ตัวแปรอายุและตัวแปรภาวะสองภาษา

1.5.2 การเลือกผู้บอกภาษา

1.5.2.1 เกณฑ์การเลือกผู้บอกภาษา

การเลือกผู้บอกภาษาทำโดยคำนึงถึงตัวแปรทางสังคมที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้รูปภาษาที่ศึกษา

ตัวแปรทางสังคมที่กำหนดการเลือกผู้บอกภาษาในงานวิจัยนี้คือ

ก. อายุ

ผู้วิจัยแบ่งผู้บอกภาษาเป็น 2 กลุ่มอายุคือ กลุ่มอายุ 15-25 ปี ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "กลุ่มผู้พูดอายุน้อย" และกลุ่มอายุ 50-60 ปี ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า "กลุ่มผู้พูดอายุมาก" การกำหนดให้กลุ่มอายุของผู้บอกภาษาห่างกัน 25 ปี ก็เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้คำลักษณนามของคนต่างยุคกันจริง ๆ และจะเห็นได้ชัดเจนหากมีความต่างอยู่จริง

ข. ภาวะสองภาษา

ในงานวิจัยนี้ออกจากจะแบ่งผู้บอกภาษาตามอายุแล้ว ยังแบ่งผู้บอกภาษาตามเกณฑ์ภาวะสองภาษาอีกด้วย ผู้ที่มีภาวะสองภาษาคือผู้ที่สามารถพูดได้ทั้ง 2 ภาษา ยี่สิบได้แก่ชาวจีนแต้จิ๋วที่ใช้ภาษาไทยติดต่อกับบุคคลทั่วไปอย่างสม่ำเสมอโดยสามารถเลือกใช้ภาษาทั้งสองได้ดีพอ ๆ

กัน

1.5.2.2 จำนวนของผู้บอกภาษา

งานวิจัยนี้กำหนดจำนวนของผู้บอกภาษา ดังนี้

ผู้พูดอายุน้อยที่พูดได้ทั้งภาษาจีนแต้จิ๋ว และภาษาไทยจำนวน 20 คน

ผู้พูดอายุมากซึ่งพูดได้ทั้งภาษาจีนแต้จิ๋วและภาษาไทยจำนวน 20 คน

ผู้พูดอายุมากที่พูดภาษาจีนแต้จิ๋วภาษาเดียว จำนวน 20 คน

กลุ่มประชากรชาวจีนแต้จิ๋วที่ผู้วิจัยทำการคัดเลือกมาเป็นผู้บอกภาษา ได้แก่ ชาวจีนแต้จิ๋วที่ผู้วิจัยรู้จัก โดยทำการคัดเลือกอย่างเจาะจงเพื่อให้ได้ผู้บอกภาษาดตามจำนวนและคุณสมบัติตามที่กำหนด จะเห็นว่าในกลุ่มผู้พูดอายุน้อยมิได้แยกเป็นผู้พูดจีนแต้จิ๋วภาษาเดียว และผู้พูดสองภาษาจีนแต้จิ๋ว-ไทย เนื่องจากพบว่ากลุ่มคนอายุน้อยมีจำนวนน้อยหรือแทบไม่มีเลยที่จะพูดภาษาจีนแต้จิ๋วเพียงภาษาเดียว เพราะส่วนใหญ่ล้วนแต่เรียนภาษาไทย มีเพื่อนเป็นชาวไทย มีการใช้ภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ อาจมีการใช้ภาษาจีนกับครอบครัวญาติผู้ใหญ่บ้าง ดังนั้นสำหรับตัวแปรภาวะสองภาษา จึงจะเก็บข้อมูลจากผู้บอกอายุมากเท่านั้น

1.5.3 การเก็บข้อมูล

1.5.3.1 การเลือกคำนามที่ใช้เก็บข้อมูล มีขั้นตอนในการเลือกดังนี้

ก. เลือกตามการปรากฏร่วมกับลักษณะนาม/ kaj^{55} /จากการสังเกตเบื้องต้นเกี่ยวกับการใช้คำลักษณะนาม/ kaj^{55} /พบว่า/ kaj^{55} /ไม่ได้เกิดกับนามทุกกลุ่มในภาษาแต้จิ๋ว/ kaj^{55} /สามารถเกิดหรือใช้ร่วมกับคำนามหลายกลุ่ม และการเกิดกับนามบางกลุ่มนั้นอาจมาจากการใช้ของผู้พูดบางกลุ่มเท่านั้น เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงภาพรวมในการใช้คำลักษณะนาม/ kaj^{55} /ว่ามีการปรากฏและไม่ปรากฏร่วมกับคำนามกลุ่มใดบ้างในภาษาแต้จิ๋ว ผู้วิจัยจึงใช้การปรากฏร่วมกับ/ kaj^{55} /เป็นขั้นตอนแรกในการเลือกคำนามที่จะนำมาใช้เก็บข้อมูล จึงทำให้แบ่งคำนามตามการปรากฏกับ/ kaj^{55} /เป็น 3 กลุ่มคือ

- กลุ่มที่ 1 กลุ่มคำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติปรากฏร่วมกับ/ kaj^{55} /
- กลุ่มที่ 2 กลุ่มคำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏร่วมกับ/ kaj^{55} /
- กลุ่มที่ 3 กลุ่มคำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏร่วมกับ/ kaj^{55} /แต่อาจปรากฏร่วมกันโดยการใช้ของผู้พูดบางกลุ่ม

ข. เมื่อได้ค่านามเป็น 3 กลุ่มใหญ่ในข้อ ก. แล้ว ลำดับต่อมาคือจะเลือกค่านามที่เป็นรูปธรรมเท่านั้น เนื่องจากค่านามส่วนใหญ่ในภาษาต่าง ๆ มักปรากฏร่วมกับนามรูปธรรม

ค. จากนาม 3 กลุ่มใหญ่ที่เป็นนามธรรม จะแยกย่อยนามที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต เพื่อเป็นการครอบคลุมนามที่เป็นรูปธรรมทั้งหมด ดังนั้น นามทั้ง 3 กลุ่มใหญ่สามารถแบ่งเป็น 6 กลุ่มย่อยดังนี้

กลุ่มที่ 1 นามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติปรากฏกับ/kaj⁵⁵/ แยกเป็น

- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิต
- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งไม่มีชีวิต

กลุ่มที่ 2 นามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏกับ/kaj⁵⁵/ แยกเป็น

- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิต
- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งไม่มีชีวิต

กลุ่มที่ 3 กลุ่มนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏกับ/kaj⁵⁵/แต่อาจปรากฏร่วมกันโดยการใช้ของผู้พูดบางกลุ่ม แยกเป็น

- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิต
- กลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งไม่มีชีวิต

ง. เมื่อได้ค่านามที่แยกเป็น 6 กลุ่มย่อยแล้ว การเลือกค่านามที่จะเป็นตัวแทนของนามแต่ละกลุ่มย่อยนั้น ได้เลือกเอาค่านามที่รู้จักกันเป็นอย่างดี เช่น ได้เลือกคำว่า "แมว" เป็นตัวแทนของนามที่เป็นสิ่งมีชีวิตที่ปกติไม่ปรากฏกับ/kaj⁵⁵/ เพราะเป็นคำที่คนทั่วไปรู้จักแทนที่จะเลือกคำว่า "ลา" หรือ "กะชู้" ซึ่งก็เป็นนามที่เป็นสิ่งมีชีวิตในกลุ่มนี้เช่นกันแต่อาจจะไม่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป เป็นต้น

จากขั้นตอนทั้ง 4 ขั้นตอน ได้เป็นค่านาม 6 คำที่เลือกมาใช้ในงานวิจัยนี้ ค่านามทั้ง 6 คำประกอบด้วยค่านาม/now³³ kia⁵¹/ "เด็ก" ,/pua⁵⁵/ "จาน" ,/ŋiaw³³/ "แมว" ,/pik¹¹/ "ปากกา" ,/huaj²¹ sia²¹/ "พระสงฆ์" และ/tshiq⁵⁵/ "โต๊ะ" ซึ่งทั้ง 6 คำเป็นตัวแทนของนามแต่ละกลุ่มย่อย ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ค่านามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิต ได้แก่ ค่านาม /now³³ kia⁵¹/ "เด็ก"

คำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ที่มีความหมาย
แทนสิ่งไม่มีชีวิตได้แก่ /pua⁵⁵/ "จาน"

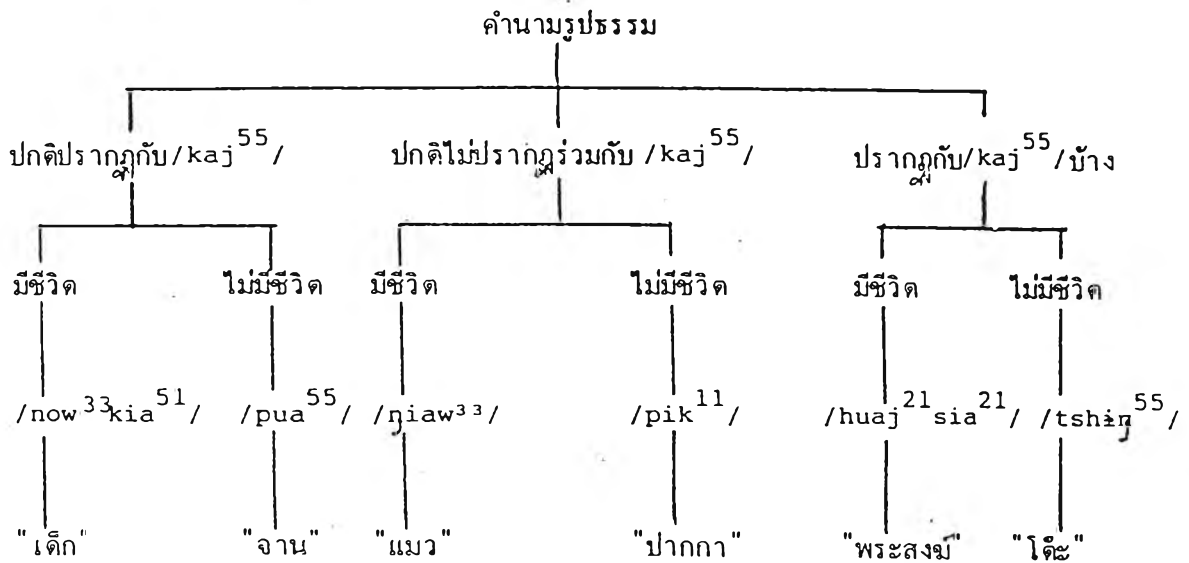
กลุ่มที่ 2 คำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ที่มีความหมาย
แทนสิ่งมีชีวิต-ได้แก่ คำนาม /ŋiaw³³/ "แมว"

คำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏร่วมกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ที่มีความหมาย
แทนสิ่งไม่มีชีวิตได้แก่ คำ /pik¹¹/ "ปากกา"

กลุ่มที่ 3 คำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ แต่อาจปรากฏร่วมกับ
คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ได้โดยการใช้ของผู้พูดบางกลุ่มที่มีความหมายแทนสิ่งมีชีวิต ได้แก่
คำนาม /hual⁵¹ sia⁵¹/ "พระสงฆ์"

คำนามที่เป็นที่สังเกตว่าปกติไม่ปรากฏกับคำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ แต่อาจปรากฏร่วมกับ
คำลักษณนาม /kaj⁵⁵/ ได้โดยการใช้ของผู้พูดบางกลุ่ม ที่มีความหมายแทนสิ่งไม่มีชีวิต
ได้แก่คำนาม /tshɛŋ⁵⁵/ "โต๊ะ"

คำนามทั้ง 3 กลุ่มสามารถเขียนเป็นแผนภูมิดังนี้

1.5.3.2 การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา

เมื่อสร้างแบบสอบถามและเครื่องมือสำหรับการสัมภาษณ์แล้ว ขั้นตอน

ต่อไปคือ การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา

การสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ

ก. การสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา เป็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับชื่อ ที่อยู่ การศึกษา อาชีพ ฯลฯ ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้บอกภาษา ในเวลาเดียวกันก็จะเป็นการสังเกตการใช้ภาษาของผู้บอกภาษาว่าผู้พูดสองภาษาหรือภาษาเดียว การสัมภาษณ์ในขั้นตอนนี้อาจใช้ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนในการพูดคุยกับผู้บอกภาษาแล้วแต่ความสะดวกของผู้บอกภาษา ผู้วิจัยจดข้อมูลในแบบสัมภาษณ์ที่เตรียมไว้

ข. การสัมภาษณ์การใช้คำลักษณนาม ผู้วิจัยจะเตรียมรูปภาพในลักษณะของภาพวาดของนาม 6 คำที่เลือกไว้ คือ ภาพ เต็ก 2 คน, งาน 2 ใบ, แมว 2 ตัว, ปากกา 2 ค้ำ, พระสงฆ์ 2 รูป และโต๊ะ 2 ตัว ต่อจากนั้นผู้วิจัยจะนำภาพให้ผู้บอกภาษาดู ตามคำถามเป็นภาษาแต้จิ๋ว โดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้าว่าผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามที่ผู้บอกใช้ ตัวอย่างเช่น การถามคำลักษณนามที่ใช้กับคำ/ŋiaw³³ / "แมว" ผู้วิจัยนำภาพวาด "แมว 2 ตัว" ให้ผู้บอกภาษาดู ตามผู้บอกภาษาว่า /toj³³ tiaŋ¹¹ mi⁵⁵ kaj⁵⁵ ?..zu²¹ jia²¹ tsoj²¹ ?/ "เห็นภาพอะไร? มีจำนวนเท่าใด?" ผู้บอกภาษาควรจะตอบว่า/ŋiaw³³ ... (zu²¹) no²¹ tsia²¹ / "แมว...(มี) 2 ตัว" ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาควรให้คำตอบดังกล่าว อย่างไรก็ตามหากผู้บอกภาษาตอบด้วยคำควมในโครงสร้างอื่นที่อาจเกิดขึ้นได้บ้าง เช่น อาจตอบว่า/toj³³ tiaŋ¹¹ no²¹ tsia²¹ ŋiaw³³ / (เห็น-2-ตัว-แมว) "เห็นแมว 2 ตัว" ในกรณีนี้ผู้วิจัยจะถามผู้บอกภาษาใหม่ว่า/ŋiaw³³ jia²¹ tsoj²¹ ...ta⁵¹ ke³³ tse¹¹ ze²¹ / (แมว-เท่าไร..บอก-อีก-ที) "แมวเท่าไร..ช่วยบอกอีกครั้ง" ผู้บอกภาษาจะตอบคำถามนี้ว่า /no²¹ tsia²¹ / "สองตัว" เพื่อเป็นการย้ำคำตอบของผู้บอกภาษา คำตอบจะอยู่ในโครงสร้าง /คำบอกจำนวน-คำลักษณนาม/ เท่านั้น เพื่อเป็นการจำกัดปริบททางภาษา ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยไม่แน่ใจว่าโครงสร้างที่ต่างออกไป จะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำลักษณนามของผู้พูดหรือไม่ เมื่อได้คำตอบแล้วผู้วิจัยจดคำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาด้วยสัทอักษร ในกรณีที่ผู้บอกภาษาให้คำตอบคำลักษณนามมากกว่า 1 คำ ผู้วิจัยจะจดคำลักษณนามที่ได้ทั้งหมด เช่น ผู้บอกภาษาให้คำตอบคำลักษณนามที่ใช้กับ/nɔw³³ kia⁵¹ / "เด็ก" ว่า /kaj⁵⁵ / และ /naŋ⁵⁵ / ดังนั้น ผู้วิจัยจะจดคำตอบที่ได้จากผู้บอกภาษาว่า ใช้รูปแปร /kaj⁵⁵ / และ /naŋ⁵⁵ / สลับกันไปมา โดยจัดเป็น 1 รูป คือ /kaj⁵⁵ ~ /naŋ⁵⁵ / คือผู้บอกภาษาอาจจะเลือกใช้/kaj⁵⁵ / หรือเลือกใช้/naŋ⁵⁵ / ก็ได้ เป็นต้น อนึ่งการที่ครั้งแรกผู้วิจัยใช้คำถาม 2 คำถาม คือ เห็นภาพอะไร? จำนวนเท่าใด แทนที่จะถามผู้บอกภาษาตรง ๆ ว่า "มีแมวอยู่เท่าใด" ซึ่งก็อาจได้คำตอบเช่นกัน เพราะผู้วิจัยเห็นว่าหากถามด้วยคำถามดังกล่าว ผู้-

บอกภาษาอาจจะรู้ตัวว่ากำลังถูกทดสอบเกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามที่ใช้ถูกหรือผิด จึงอาจมีการเลือก
หาคำลักษณนามที่ผู้บอกภาษาคิดว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งอาจไม่ใช่ลักษณนามที่ใช้ร่วมกับคำนาม
นั้น ๆ ในชีวิตประจำวัน

1.5.4 การจัดระบบข้อมูล

หลังจากเก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่ตามอายุและภาวะสองภาษา
ของผู้พูด โดยจัดเรียงรายชื่อของผู้พูดออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. กลุ่มผู้พูดอายุน้อย อายุ 15-25 ปี 20 คน
2. กลุ่มผู้พูดอายุมาก อายุ 50-60 ปีที่พูด 2 ภาษา 20 คน
3. กลุ่มผู้พูดอายุมาก อายุ 50-60 ปีที่พูดภาษาจีนภาษาเดียว 20 คน

เรียงลำดับรายชื่อผู้พูดแต่ละกลุ่มใส่ตาราง แสดงรูปแปรของคำลักษณนามสำหรับคำนาม
แต่ละคำที่ผู้พูดแต่ละกลุ่มใช้ ดังตัวอย่างตารางต่อไปนี้

ตัวอย่างตารางรูปแปรคำลักษณนามของผู้พูดอายุ 15-25 ปี

คำนาม	กลุ่มที่ 1		กลุ่มที่ 2		กลุ่มที่ 3			
รูปแปร	/now ³³ kia ⁵¹ /	/pua ⁵⁵ /	/ŋiaw ³³ /	/pik ¹¹ /	/huaɯ ²¹ sia ²¹ /	/tshɛŋ ⁵⁵ /		
ชื่อ	"เด็ก"	"จ่าน"	"แมว"	"ปากกา"	"พระสงฆ์"		"โต๊ะ"	
คนที่ 1	/kaj ⁵⁵ /	/kaj ⁵⁵ /	/tsiaɯ ¹¹ /	/ki ³³ /	/kaj ⁵⁵ /	/kaj ⁵⁵ /	/kaj ⁵⁵ /	/kaj ⁵⁵ /
คนที่ 2	/naŋ ⁵⁵ /	/kaj ⁵⁵ /	/tsiaɯ ¹¹ /	/ki ³³ /	/kaj ⁵⁵ /	/ɯj ²¹ /	/kaj ⁵⁵ /	tsiaɯ ¹¹ /
คนที่ 3

1.5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.5.5.1 นับจำนวนรูปแปรคำลักษณนามแต่ละรูปที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำที่
ได้จากผู้บอกภาษาทั้งหมด เพื่อดูความถี่ในการปรากฏของรูปแปรคำลักษณนามแต่ละรูป ตัวอย่างเช่น
คำนาม /now³³ kia⁵¹ / "เด็ก" ผู้พูดทั้งหมดมีการใช้รูปแปรคำลักษณนาม 2 รูปแปรคือ /kaj⁵⁵ /

/naŋ⁵⁵ /, /kaŋ⁵⁵ / มีการปรากฏ 46 ครั้ง ส่วน /naŋ⁵⁵ / มีการปรากฏ 27 ครั้ง เป็นต้น หลังจากนับจำนวนรูปแปรที่ปรากฏกับคำนามทั้ง 3 กลุ่ม จำนวน 6 คำ แล้วจึงวิเคราะห์การใช้รูปแปรลักษณะนามที่ปรากฏกับคำนามทั้ง 6 คำ เพื่อให้เห็นถึงภาพรวมของการใช้คำลักษณะนามของผู้พูดทั้งหมด

1.5.5.2 นับจำนวนครั้งในการปรากฏของรูปแปรคำลักษณะนาม/kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามอื่นที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำตามตัวแปรอายุ เพื่อดูว่าในคำนามแต่ละคำ ผู้พูดอายุน้อยและผู้พูดอายุมากมีการใช้รูปแปรใด มีการใช้/kaŋ⁵⁵ / หรือไม่ จำนวนความถี่เท่าใด โดยคิดเป็นจำนวนจริงและหาค่าร้อยละ หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ /kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำในผู้พูด 2 กลุ่มอายุ

1.5.5.3 นับจำนวนครั้งในการปรากฏของรูปแปรคำลักษณะนาม/kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำตามตัวแปรภาวะสองภาษา โดยคุมตัวแปรอายุว่า ในคำนามแต่ละคำผู้พูดสองภาษาจีนแต้จิ๋ว - ไทยและผู้พูดภาษาจีนแต้จิ๋วภาษาเดียวมีการใช้รูปแปรคำลักษณะนามใด มีความถี่เป็นอย่างไร โดยคิดเป็นจำนวนจริงและคำนวณหาค่าร้อยละเพื่อวิเคราะห์การใช้รูปแปรคำลักษณะนาม/kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามคำอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำในผู้พูดสองภาษาและผู้พูดภาษาเดียว ว่าแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

1.5.5.4 คำนวณค่าไคสแควร์ของความถี่ในการปรากฏของรูปแปรคำลักษณะนาม/kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมกับคำนามแต่ละคำตามตัวแปรอายุและภาวะสองภาษา ตามลำดับ เพื่อหาข้อสรุปว่าการใช้รูปแปร/kaŋ⁵⁵ / และรูปแปรคำลักษณะนามอื่น ๆ ของผู้พูดต่างอายุและผู้พูดที่พูดสองภาษาและภาษาเดียว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่